

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/755**z dnia 29 kwietnia 2015 r.****w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich****(wersja przekształcona)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 ⁽³⁾ zostało znacząco zmienione ⁽⁴⁾. Ze względu na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, rozporządzenie to należy przekształcić.
- (2) Wspólna polityka handlowa powinna być oparta na jednolitych zasadach.
- (3) Jednolitość w zakresie reguł przywozu powinna być zapewniona poprzez ustanowienie przepisów podobnych do przepisów stosowanych w ramach wspólnych reguł dla pozostałych państw trzecich, w takim stopniu, w jakim jest to możliwe przy uwzględnieniu szczególnych cech systemu gospodarczego danych państw trzecich.
- (4) Wspólne reguły przywozu mają również zastosowanie do produktów węgla i stali, bez uszczerbku dla środków wykonawczych do porozumienia dotyczącego szczególnie takich produktów.
- (5) Liberalizacja przywozu, a mianowicie brak wszelkich ograniczeń ilościowych, powinna zatem stanowić punkt wyjścia dla reguł Unii.
- (6) W przypadku niektórych produktów Komisja powinna zbadać warunki przywozu, jego tendencje, różne aspekty sytuacji gospodarczej i handlowej oraz środki, jeżeli takie istnieją, które mają być podjęte.
- (7) W odniesieniu do tych produktów może stać się oczywista potrzeba nadzoru unijnego nad niektórymi rodzajami przywozu.
- (8) Do Komisji należy przyjęcie środków ochronnych wymaganych przez interes Unii, z odpowiednim uwzględnieniem istniejących zobowiązań międzynarodowych.
- (9) Środki nadzoru lub środki ochronne ograniczone do jednego lub więcej regionów Unii mogą okazać się bardziej odpowiednie niż środki mające zastosowanie do całej Unii. Tym niemniej takie środki powinny być dopuszczone tylko wyjątkowo oraz w przypadku, gdy nie istnieją środki alternatywne. Niezbędne jest także zapewnienie, aby środki te były tymczasowe oraz aby powodowały możliwie najmniejsze zakłócenia w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego.
- (10) W przypadku zastosowania nadzoru unijnego dopuszczenie danych produktów do swobodnego obrotu powinno być uwarunkowane okazaniem dokumentu nadzoru spełniającego jednolite kryteria. Dokument taki, na zwykły wniosek importera, powinien być wydany przez organy państw członkowskich w określonym terminie, lecz bez uzyskania w ten sposób przez importera prawa do przywozu. Dlatego też dokument nadzoru powinien być ważny jedynie przez taki okres, w którym reguły przywozu pozostają bez zmian.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 10 grudnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 20 kwietnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych krajów trzecich (Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III.

- (11) W interesie skutecznego zarządzania oraz w celu wsparcia unijnych podmiotów gospodarczych, a także mając na uwadze cechy techniczne dokumentu nadzoru, należy dostosować możliwie najpełniej zarówno zawartość, jak i układ dokumentu nadzoru do wspólnych formularzy pozwoleń przywozowych przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 738/94 ⁽¹⁾, w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3168/94 ⁽²⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 3169/94 ⁽³⁾.
- (12) Interes Unii wymaga, aby państwa członkowskie i Komisja prowadziły możliwie pełną wymianę informacji wynikających z nadzoru unijnego.
- (13) Konieczne jest przyjęcie dokładnych kryteriów określających możliwe szkody oraz wprowadzenie postępowań wyjaśniających, umożliwiając Komisji równoczesne wprowadzanie właściwych środków w pilnych przypadkach.
- (14) W tym celu powinny być ustanowione szczegółowe przepisy w sprawie wszczynania postępowań wyjaśniających, wymaganych kontroli i inspekcji, wysłuchań danych osób, postępowania dotyczącego uzyskanych informacji oraz kryteriów dotyczących szacowania szkód.
- (15) Przepisy dotyczące postępowań wyjaśniających ustanowione niniejszym rozporządzeniem nie naruszają przepisów Unii lub krajowych dotyczących tajemnicy zawodowej.
- (16) Konieczne jest również określenie terminów wszczęcia postępowań wyjaśniających oraz terminów rozstrzygnięć, czy środki są właściwe, w celu zapewnienia szybkości dokonywania tych rozstrzygnięć, dla zwiększenia pewności prawa dla zainteresowanych podmiotów gospodarczych.
- (17) Mając na uwadze jednolitość zasad przywozu, formalności, których dokonują importerzy, powinny być proste i identyczne, niezależnie od miejsca odprawy celnej produktów. Pożądane jest zatem, aby wszelkie formalności były przeprowadzane z zastosowaniem formularzy odpowiadających wzorowi załączonemu do niniejszego rozporządzenia.
- (18) Dokumenty nadzoru wydane w związku z unijnymi środkami nadzoru powinny być ważne w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego ich wystawienia.
- (19) Wyroby włókiennicze objęte rozporządzeniem Rady (WE) nr 517/94 ⁽⁴⁾ podlegają szczególnemu traktowaniu na poziomie unijnym i międzynarodowym. Wyroby te powinny więc zostać całkowicie wyłączone z zakresu niniejszego rozporządzenia.
- (20) Upoważnienie do zmiany wykazu państw trzecich zawartego w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 625/2009 zawarto w rozporządzeniu Rady (WE) nr 427/2003 ⁽⁵⁾. Ponieważ przepisy tytułu I rozporządzenia (WE) nr 427/2003 dotyczące mechanizmu przejściowych środków ochronnych w odniesieniu do określonych towarów wygasły w dniu 11 grudnia 2013 r., a przepisy tytułu II tego rozporządzenia stały się nieaktualne, mając na względzie spójność, jasność i racjonalność, należy włączyć art. 14a i 14b tego rozporządzenia do niniejszego rozporządzenia. Rozporządzenie (WE) nr 427/2003 należy zatem uchylić.
- (21) Komisja powinna być upoważniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w celu zmiany załącznika I do niniejszego rozporządzenia, aby usuwać z wykazu państw trzecich znajdującego się w tym załączniku państwa, kiedy stają się one członkami Światowej Organizacji Handlu (WTO).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 738/94 z dnia 30 marca 1994 r. ustanawiające niektóre zasady w celu wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 520/94 ustanawiającego wspólnotową procedurę zarządzania kontyngentami ilościowymi (Dz.U. L 87 z 31.3.1994, s. 47).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3168/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. ustanawiające wspólnotowe pozwolenia przywozowe w ramach stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 517/94 w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z państw trzecich nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu i zmieniające niektóre przepisy rozporządzenia (Dz.U. L 335 z 23.12.1994, s. 23).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 3169/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. zmieniające załącznik III do rozporządzenia Rady (EWG) nr 3030/93 w sprawie wspólnych reguł przywozu niektórych wyrobów włókienniczych z państw trzecich (Dz.U. L 335 z 23.12.1994, s. 33).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 517/94 z dnia 7 marca 1994 r. w sprawie wspólnych reguł dotyczących przywozu wyrobów włókienniczych z niektórych państw trzecich, nieobjętych umowami dwustronnymi, protokołami, innymi ustaleniami lub innymi szczegółowymi normami Wspólnoty dotyczącymi przywozu (Dz.U. L 67 z 10.3.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 427/2003 z dnia 3 marca 2003 r. w sprawie mechanizmu tymczasowych środków ochronnych przy przywozie określonych towarów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 519/94 w sprawie wspólnych reguł przywozu z niektórych państw trzecich (Dz.U. L 65 z 8.3.2003, s. 1).

- (22) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania tymczasowych i ostatecznych środków ochronnych oraz wprowadzania uprzednich środków nadzoru. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (23) W przypadku przyjmowania środków nadzoru i środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania ostatecznych środków ochronnych. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie.
- (24) Podczas dokonywania zmiany rozporządzenia (WE) nr 625/2009 omyłkowo skreślono art. 18 ust. 2 drugi akapit. Należy ponownie wprowadzić ten przepis.
- (25) Ponieważ Armenia, Rosja, Tadżykistan i Wietnam stały się członkami WTO, te państwa trzecie należy skreślić z załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 625/2009 za pomocą aktu delegowanego Komisji. Mając na względzie jasność i racjonalność, nie uwzględniono ich w wykazie państw trzecich, obecnie ujętym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do przywozu produktów pochodzących z państw trzecich, o których mowa w załączniku I, z wyjątkiem wyrobów włókienniczych objętych rozporządzeniem (WE) nr 517/94.
2. Przywóz do Unii produktów, o których mowa w ust. 1, odbywa się swobodnie i w związku z tym nie podlega żadnym ograniczeniom ilościowym, bez uszczerbku dla środków ochronnych, które mogą być podjęte na podstawie rozdziału V.

ROZDZIAŁ II

UNIJNA PROCEDURA PRZEKAZYWANIA INFORMACJI I KONSULTACJI

Artykuł 2

Jeżeli tendencje przywozu wskazują na potrzebę zastosowania środków nadzoru lub środków ochronnych, państwa członkowskie informują o tym Komisję. Informacja ta zawiera dostępne dowody uzyskane na podstawie kryteriów określonych w art. 6. Komisja niezwłocznie przekazuje te informacje wszystkim państwom członkowskim.

ROZDZIAŁ III

UNIJNE POSTĘPOWANIE WYJAŚNIAJĄCE

Artykuł 3

1. W przypadku gdy Komisja stwierdza, że istnieją dostateczne dowody uzasadniające wszczęcie postępowania wyjaśniającego, wszczyna ona takie postępowanie w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państwa członkowskiego oraz publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zawiadomienie to:
 - a) zawiera streszczenie otrzymanej informacji oraz wzywa do przekazywania wszelkich odpowiednich informacji Komisji;
 - b) określa termin, w którym zainteresowane strony mogą przedstawiać na piśmie swoje opinie oraz przekazywać informacje, jeśli te opinie oraz informacje mają być uwzględnione w postępowaniu wyjaśniającym;
 - c) określa termin składania przez zainteresowane strony wniosków o wysłuchanie przez Komisję zgodnie z ust. 4.

Komisja wszczyna postępowanie wyjaśniające, działając we współpracy z państwami członkowskimi.

O swojej analizie tych informacji Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w terminie 21 dni od daty otrzymania informacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

2. Komisja zbiera wszelkie informacje, które uzna za niezbędne, oraz, w przypadku gdy uzna to za stosowne, stara się sprawdzić uzyskane informacje u importerów, przedsiębiorców, ich przedstawicieli, producentów, w zrzeszeniach i organizacjach handlowych.

Komisja jest wspierana podczas realizacji tego zadania przez urzędników państwa członkowskiego, na terytorium którego takie kontrole są przeprowadzane, pod warunkiem że zażąda tego dane państwo członkowskie.

Zainteresowane strony, które zgłosiły się w sposób określony w ust. 1 akapit pierwszy, oraz przedstawiciele państwa wywozu mogą uzyskać wgląd we wszystkie informacje udostępniane Komisji w związku z postępowaniem wyjaśniającym, oprócz dokumentów wewnętrznych przygotowywanych przez organy Unii lub państw członkowskich, pod warunkiem że udostępniane informacje mają związek z obroną ich interesów i nie są poufne w rozumieniu art. 5 oraz że są one wykorzystywane przez Komisję w postępowaniu. W tym celu kierują pisemny wniosek do Komisji, wskazując żądane informacje.

3. Państwa członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek oraz zgodnie z procedurami przez nią określonymi, posiadane przez nie informacje na temat rozwoju rynku produktu będącego przedmiotem postępowania wyjaśniającego.

4. Komisja może wysłuchać zainteresowane strony. Strony te muszą być wysłuchane, jeżeli zwróciły się o to na piśmie w terminie przewidzianym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wykazując, że wynik postępowania może rzeczywiście wpłynąć na ich położenie oraz że istnieją szczególne powody dla ich wysłuchania.

5. W przypadku gdy informacje nie są dostarczone w terminie określonym w niniejszym rozporządzeniu lub przez Komisję na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia albo gdy postępowanie napotyka poważne przeszkody, ustaleń można dokonywać w oparciu o dostępne fakty. W przypadku gdy Komisja stwierdzi, że którakolwiek z zainteresowanych stron lub osób trzecich dostarczyła informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, nie uwzględni ona tych informacji i może wykorzystać dostępne fakty.

6. W przypadku gdy Komisja uzna, że przedstawione dowody nie są wystarczające do uzasadnienia wszczęcia postępowania, informuje ona państwa członkowskie o swojej decyzji w terminie jednego miesiąca od daty otrzymania informacji od państw członkowskich.

Artykuł 4

1. Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego Komisja przedstawia komitetowi, o którym mowa w art. 22 ust. 1 (zwanemu dalej „Komitetem”), sprawozdanie o wynikach.

2. W przypadku gdy w terminie dziewięciu miesięcy od wszczęcia postępowania Komisja uzna, że zastosowanie unijnych środków nadzoru lub środków ochronnych nie jest konieczne, postępowanie zostaje zakończone w ciągu jednego miesiąca. Komisja kończy postępowanie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2. Decyzja o zakończeniu postępowania, zawierająca główne wnioski z postępowania oraz streszczenie powodów jego zakończenia, jest publikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Jeżeli Komisja uzna, że zastosowanie unijnych środków nadzoru lub środków ochronnych jest konieczne, podejmuje niezbędne decyzje zgodnie z przepisami rozdziałów IV i V, najpóźniej w terminie dziewięciu miesięcy od rozpoczęcia postępowania. W przypadkach wyjątkowych termin ten może być przedłużony o maksymalnie dwa miesiące. W takim przypadku Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, podając termin przedłużenia oraz streszczenie jego powodów.

4. Przepisy niniejszego rozdziału nie wykluczają przyjęcia, w dowolnym czasie, środków nadzoru zgodnie z art. 7–12 lub, w sytuacji krytycznej, w której jakiegokolwiek opóźnienie spowodowałoby szkody trudne do naprawienia i która wymaga natychmiastowej interwencji, środków ochronnych zgodnie z art. 13, 14 i 15.

Komisja niezwłocznie podejmuje środki wyjaśniające, które nadal uznaje za konieczne. Wyniki postępowania wyjaśniającego wykorzystywane są w celu ponownego zbadania podjętych środków.

Artykuł 5

1. Informacje otrzymane na podstawie niniejszego rozporządzenia wykorzystywane są wyłącznie w celu, dla którego o nie wystąpiono.

2. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie udostępniają żadnych informacji o charakterze poufnym otrzymanych na podstawie niniejszego rozporządzenia ani żadnych informacji udostępnionych z zastrzeżeniem poufności, bez wyraźnej zgody osoby dostarczającej tych informacji.

3. Każdy wniosek o zastrzeżenie poufności określa przyczyny, dla których informacja jest poufna.

Jednakże jeżeli okaże się, że wniosek o zachowanie poufności jest nieuzasadniony oraz jeżeli osoba dostarczająca informacje nie chce, aby informacje były podawane do publicznej wiadomości ani nie zezwała na ich ujawnianie w ogólnym zarysie lub w formie streszczenia, dane informacje mogą być pominięte.

4. Informacje są uważane za poufne w każdym przypadku, gdy ich ujawnienie może mieć znaczące niekorzystne skutki dla osoby dostarczającej informacje lub dla źródła tych informacji.

5. Ust. 1–4 nie wykluczają powołania się przez organy Unii na informacje ogólne oraz w szczególności na przyczyny, na których oparto decyzje podjęte zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia. Organy te uwzględniają jednak uzasadniony interes danych osób fizycznych i prawnych, aby nie ujawniać ich tajemnic handlowych.

Artykuł 6

1. Badanie tendencji przywozowych, warunków ich kształtowania oraz poważnych szkód lub groźby poważnych szkód dla producentów unijnych wynikających z takiego przywozu obejmuje w szczególności następujące czynniki:

- a) wielkość przywozu, w szczególności w przypadku gdy miał miejsce znaczący wzrost, zarówno w wartościach bezwzględnych, jak i względnych w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii;
- b) cenę przywożonych produktów, szczególnie w sytuacji, gdy nastąpiło znaczące podcięcie cenowe w porównaniu z cenami podobnych produktów w Unii;
- c) wynikający z powyższych czynników wpływ na unijnych producentów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produktów, wskazywany przez zmiany takich czynników gospodarczych, jak:
 - produkcja,
 - stopień wykorzystania zdolności produkcyjnych,
 - zapasy,
 - sprzedaż,
 - udział w rynku,
 - ceny (tzn. obniżanie cen lub zapobieganie wzrostowi cen, który normalnie by wystąpił),
 - zyski,
 - stopa zwrotu z inwestycji,
 - przepływ środków pieniężnych,
 - zatrudnienie.

2. Przeprowadzając postępowanie, Komisja uwzględni szczególny system gospodarczy państw, o których mowa w załączniku I.

3. W przypadku domniemania groźby poważnej szkody Komisja bada również, czy da się jasno przewidzieć, że dana sytuacja może przekształcić się w rzeczywistą szkodę. W tym celu uwzględnić można takie czynniki, jak:

- a) stopa wzrostu wywozu do Unii;
- b) potencjał wywozowy w państwie pochodzenia lub wywozu, aktualnie istniejący oraz mogący zostać uruchomiony w przewidywalnej przyszłości, a także prawdopodobieństwo, że wywóz taki zostanie skierowany do Unii.

ROZDZIAŁ IV

NADZÓR

Artykuł 7

1. W przypadku gdy wymaga tego interes Unii, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) zdecydować o wprowadzeniu wstecznego nadzoru unijnego niektórych przywożonych produktów zgodnie z procedurą ustanowioną przez Komisję;
- b) zdecydować, do celów monitorowania tendencji tego przywozu, aby niektóre przywożone produkty podlegały uprzedniemu nadzorowi unijnemu zgodnie z art. 8.

2. Decyzje, o których mowa w ust. 1, Komisja przyjmuje zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2.
3. Środki nadzoru mają ograniczony okres ważności. O ile nie określono inaczej, okres ważności tych środków wygasa z końcem drugiego okresu sześciomiesięcznego następującego po sześciu miesiącach, w których środki ochronne zostały wprowadzone.

Artykuł 8

1. Produkty podlegające uprzedniemu nadzorowi unijnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Dokument ten wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez państwa członkowskie, na wszystkie ilości, których dotyczy wnioski, oraz w ciągu nie dłużej niż pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego.

2. Dokument nadzoru wystawia się na formularzu odpowiadającym wzorowi w załączniku II.

Z wyjątkiem przypadku gdy decyzja w sprawie wprowadzenia nadzoru stanowi inaczej, wniosek importera o wydanie dokumentu nadzoru zawiera jedynie:

- a) pełną nazwę (nazwisko) i adres wnioskodawcy (włącznie z numerami telefonu i telefaksu oraz numerem umożliwiającym identyfikację wnioskodawcy przez właściwy organ krajowy) oraz numer rejestru VAT, jeżeli importer jest płatnikiem VAT;
- b) tam gdzie stosowne, pełną nazwę (nazwisko) i adres zgłaszającego lub przedstawiciela wyznaczonego przez wnioskodawcę (włącznie z numerami telefonu i telefaksu);
- c) opis towarów z podaniem:
 - ich nazwy handlowej,
 - odpowiadającego im kodu Nomenklatury scalonej,
 - ich miejsca pochodzenia i miejsca nadania;
- d) deklarowane ilości w kilogramach i, tam gdzie stosowne, w innych dodatkowych jednostkach miary (pary, sztuki itd.);
- e) wartość towarów, CIF na granicy Unii, w euro;
- f) następujące oświadczenie, z datą i podpisem wnioskodawcy oraz jego nazwą (nazwiskiem) wypisaną(-ym) drukowanymi literami:

„Ja, niżej podpisany oświadczam, że informacje zawarte w niniejszym wniosku są prawdziwe i podane w dobrej wierze oraz że moje przedsiębiorstwo ma siedzibę w Unii.”.

3. Dokument nadzoru jest ważny w całej Unii, niezależnie od państwa członkowskiego wystawienia, w którym został wydany.

4. Okoliczność, że cena jednostkowa transakcji przekracza cenę podaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 % albo że całkowita wartość lub ilość produktów przedstawionych do przywozu przekracza wartość lub ilość podaną w dokumencie nadzoru o mniej niż 5 %, nie wyklucza dopuszczenia danych produktów do swobodnego obrotu. Po wysłuchaniu opinii Komitetu oraz uwzględniając rodzaj produktów, a także inne specyficzne cechy danej transakcji, Komisja może ustalić inny margines procentowy, który nie powinien jednak zwykle przekraczać 10 %.

5. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji. Takie dokumenty nadzoru nie mogą w żadnym razie być stosowane po wygaśnięciu terminu, który należy ustanowić w tym samym czasie oraz z zastosowaniem tej samej procedury co przy ustanawianiu nadzoru, z uwzględnieniem rodzaju produktów oraz innych specyficznych cech danych transakcji.

6. W przypadku gdy jest to wymagane na mocy decyzji podjętej zgodnie z art. 7, pochodzenie produktów objętych unijnym nadzorem musi być udowodnione świadectwem pochodzenia. Niniejszy ustęp nie narusza innych przepisów dotyczących przedstawiania takiego świadectwa.

7. W przypadku gdy produkt objęty uprzednim nadzorem unijnym jest przedmiotem regionalnych środków ochronnych w państwie członkowskim, zezwolenie na przywóz udzielone przez to państwo członkowskie może zastąpić dokument nadzoru.

8. Dokumenty nadzoru i wyciągi z tych dokumentów sporządza się w dwóch egzemplarzach, z których pierwszy nosi nazwę „oryginał dla wnioskodawcy” i jest oznaczony numerem 1, do wydania wnioskodawcy, a drugi nosi nazwę „egzemplarz dla właściwego organu” i jest oznaczony numerem 2, do zatrzymania przez organ wystawiający dokument. Właściwy organ może dołączać do egzemplarza nr 2 dodatkowe egzemplarze, do celów administracyjnych.

9. Formularze drukuje się na białym papierze bezdrzewnym, przystosowanym do pisania i mającym gramaturę 55–65 g/m². Formularze mają format 210 × 297 mm. Odstęp między wierszami wynosi 4,24 mm (jedna szóstka cala). Należy dokładnie zachować układ formularzy. Obydwie strony egzemplarza nr 1, stanowiącego właściwy dokument nadzoru, dodatkowo mają wydrukowany w tle żółty wzór giloszowy, pozwalający na ujawnienie fałszerstwa dokonanego przy użyciu środków mechanicznych lub chemicznych.

10. Państwa członkowskie odpowiedzialne są za drukowanie formularzy. Państwa członkowskie mogą również wyznaczyć do tego celu drukarnie mające siedzibę na ich terytorium. W takim przypadku na każdym formularzu musi znaleźć się informacja o takim wyznaczeniu przez państwo członkowskie. Na każdym formularzu znajduje się nazwa i adres drukarni lub znak umożliwiający jej identyfikację.

Artykuł 9

W przypadku gdy wymaga tego interes Unii, jeżeli może powstać sytuacja, o której mowa w art. 13 ust. 1, Komisja może, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- ograniczyć okres ważności wymaganego dokumentu nadzoru,
- uzależnić wydanie tego dokumentu od spełnienia pewnych warunków i, jako środek nadzwyczajny, od umieszczenia klauzuli uchyłkowej.

Artykuł 10

W przypadku gdy przywóz danego produktu nie został poddany uprzedniemu nadzorowi unijnemu, Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 22 ust. 2, i zgodnie z art. 15, zastosować nadzór nad przywozem produktu ograniczony do jednego lub kilku regionów Unii.

Artykuł 11

1. Produkty podlegające nadzorowi regionalnemu można wprowadzić do swobodnego obrotu w danym regionie jedynie po przedłożeniu dokumentu nadzoru. Taki dokument wystawiany jest nieodpłatnie przez właściwy organ wyznaczony przez dane państwo(-a) członkowskie, na wszystkie ilości, których dotyczy wnioski, oraz w ciągu nie dłużej niż pięciu dni roboczych od otrzymania przez właściwy organ krajowy wniosku importera unijnego, niezależnie od miejsca prowadzenia przez niego działalności w Unii. Wniosek ten uznaje się za dostarczony właściwemu organowi krajowemu nie później niż w terminie trzech dni roboczych od jego złożenia, o ile nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Dokumenty nadzoru mogą być stosowane jedynie w okresie, w którym obowiązują uzgodnienia dotyczące liberalizacji przywozu w odniesieniu do danych transakcji.

2. Zastosowanie ma art. 8 ust. 2.

Artykuł 12

1. W przypadku zastosowania nadzoru unijnego lub nadzoru regionalnego do dziesiątego dnia każdego miesiąca państwa członkowskie przekazują Komisji informacje:

- a) w przypadku stosowania uprzedniego nadzoru, o dokładnych kwotach (obliczonych na podstawie cen CIF) oraz ilości towarów, w odniesieniu do których wydano dokumenty nadzoru w poprzednim okresie;
- b) w każdym przypadku, o dokładnych danych dotyczących przywozu w okresie poprzedzającym okres, o którym mowa w lit. a).

Informacje przekazywane są przez państwa członkowskie w rozbiciu według produktu i państwa.

W tym samym czasie oraz zgodnie z tą samą procedurą co stosowana przy ustaleniach w zakresie nadzoru mogą zostać wydane inne przepisy.

2. Z uwagi na rodzaj produktu lub gdy wymagają tego szczególne okoliczności, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, Komisja może zmienić terminy przedkładania tych informacji.

3. Komisja informuje państwa członkowskie.

ROZDZIAŁ V

ŚRODKI OCHRONNE

Artykuł 13

1. W przypadku gdy przywóz danego produktu do Unii tak znacząco się zwiększył lub odbywa się na takich warunkach, że powoduje lub może spowodować poważne szkody dla unijnych producentów podobnych lub bezpośrednio konkurencyjnych produktów, Komisja, w celu zabezpieczenia interesów Unii, na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, może zmienić reguły przywozu danego produktu poprzez uzależnienie wprowadzenia danego produktu do swobodnego obrotu od przedstawienia zezwolenia na przywóz, którego przyznanie podlega przepisom oraz ograniczeniom ustanowionym przez Komisję.

2. O przyjętych środkach niezwłocznie informuje się państwa członkowskie, a środki te stają się natychmiastowo skuteczne.

3. Środki, o których mowa w niniejszym artykule, znajdują zastosowanie do każdego produktu, który znalazł się w swobodnym obrocie po ich wejściu w życie. Zgodnie z art. 15 środki te mogą być ograniczone do jednego lub kilku regionów Unii.

Jednakże środki takie nie stanowią przeszkody dla dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów już wysłanych do Unii, pod warunkiem że miejsce przeznaczenia takich produktów nie może zostać zmienione oraz że produktom, które zgodnie z art. 8 i 11 mogą być dopuszczone do swobodnego obrotu jedynie po przedstawieniu dokumentu nadzoru, rzeczywiście towarzyszy taki dokument.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie zwróciło się do Komisji z wnioskiem o interwencję, Komisja, stanowiąc zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3, lub – w sprawach pilnych – zgodnie z art. 22 ust. 4, podejmuje decyzję w terminie nieprzekraczającym pięciu dni roboczych od dnia otrzymania takiego wniosku.

Artykuł 14

1. Komisja może, szczególnie w sytuacji, o której mowa w art. 13 ust. 1, przyjąć właściwe środki ochronne zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

2. Zastosowanie ma art. 13 ust. 3.

Artykuł 15

W przypadku gdy, w szczególności na podstawie czynników, o których mowa w art. 6, okazuje się, że warunki ustanowione dla przyjęcia środków na mocy rozdziału IV oraz art. 13 są spełnione w jednym lub więcej regionach Unii, Komisja może, po zbadaniu rozwiązań alternatywnych, wyjątkowo zezwolić na zastosowanie środków nadzoru lub środków ochronnych ograniczonych do danych regionów, jeżeli uzna, że takie środki zastosowane na tym poziomie są bardziej właściwe niż środki zastosowane w całej Unii.

Takie środki muszą być tymczasowe oraz muszą w jak najmniejszym stopniu zakłócać działanie rynku wewnętrznego.

Środki te zostają przyjęte zgodnie z procedurami określonymi, odpowiednio, w art. 7 i 13.

Artykuł 16

1. Podczas trwania środków nadzoru lub środków ochronnych stosowanych zgodnie z rozdziałami IV i V Komisja może na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy:

- a) zbadać skutki stosowania środka;
- b) upewnić się, czy stosowanie środka jest nadal konieczne.

Jeżeli Komisja stwierdzi, że stosowanie środka jest nadal konieczne, informuje o tym państwa członkowskie.

2. W przypadku gdy Komisja uzna, że środki nadzoru lub środki ochronne, o których mowa w rozdziałach IV i V, powinny zostać uchylone lub zmienione, uchyla lub zmienia je zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 22 ust. 3.

W przypadku gdy taka decyzja dotyczy regionalnych środków nadzoru, stosuje się ją od szóstego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

1. Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza realizacji zobowiązań wynikających ze szczególnych postanowień znajdujących się w umowach zawartych między Unią a państwami trzecimi.
2. Bez uszczerbku dla innych przepisów Unii niniejsze rozporządzenie nie wyklucza przyjmowania lub stosowania przez państwa członkowskie:
 - a) zakazów, ograniczeń ilościowych lub środków nadzoru ze względu na moralność publiczną, porządek publiczny lub bezpieczeństwo publiczne, ochronę zdrowia i życia ludzkiego, zwierząt lub roślin, ochronę narodowych dóbr kultury posiadających wartość artystyczną, historyczną lub archeologiczną lub ochronę własności przemysłowej i handlowej;
 - b) szczególnych formalności dotyczących wymiany dewiz;
 - c) formalności wprowadzanych na mocy umów międzynarodowych zgodnie z TFUE.

Państwa członkowskie informują Komisję o środkach lub formalnościach, które mają być wprowadzone lub zmienione zgodnie z akapitem pierwszym.

W nagłych przypadkach Komisja jest informowana o danych krajowych środkach lub formalnościach niezwłocznie po ich przyjęciu.

Artykuł 18

Informacje o wykonywaniu niniejszego rozporządzenia Komisja ujmuje w rocznym sprawozdaniu na temat stosowania i wykonywania środków ochrony handlu, przedstawianym Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na podstawie art. 22a rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾.

Artykuł 19

1. Niniejsze rozporządzenie pozostaje bez uszczerbku dla funkcjonowania instrumentów ustanawiających wspólną organizację rynków rolnych lub unijnych lub krajowych przepisów administracyjnych wydanych na podstawie tych instrumentów, lub instrumentów szczególnych przyjętych na mocy art. 352 TFUE mających zastosowanie do towarów uzyskanych w wyniku przetworzenia produktów rolnych. Niniejsze rozporządzenie stosuje się w sposób uzupełniający do tych instrumentów.
 2. W przypadku produktów objętych aktami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, art. 7–12 oraz art. 16 nie mają zastosowania do tych produktów, w odniesieniu do których reguły unijne dotyczące handlu z państwami trzecimi wymagają przedstawienia pozwolenia lub innego dokumentu przywozowego.
- Art. 13, 15 i 16 nie mają zastosowania do tych produktów, w odniesieniu do których takie reguły przewidują stosowanie ograniczeń ilościowych w przywozie.

Artykuł 20

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 21 w odniesieniu do zmian do załącznika I w celu usunięcia państw z wykazu państw trzecich znajdującego się w tym załączniku, kiedy stają się one członkami WTO.

Artykuł 21

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 20, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 20 lutego 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 20, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 20 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 22

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Środków Ochronnych ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 23

Rozporządzenia (WE) nr 427/2003 i (WE) nr 625/2009 tracą moc.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku IV.

Artykuł 24

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 29 kwietnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady

Z. KALNIŃA-LUKAŠEVICA
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/478 z dnia 11 marca 2015 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 83 z 27.3.2015, s. 16).

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz państw trzecich

Azerbejdżan

Białoruś

Kazachstan

Korea Północna

Turkmenistan

Uzbekistan

ZAŁĄCZNIK II

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
1	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny	
		3. Proponowane miejsce i data przywozu	
		4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>	
	Oryginał dla wnioskodawcy	5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>
7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>			
8. Ostatni dzień ważności			
1	9. Opis towarów	10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro, CIF granica Unii	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i datę przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)			
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

UNIA EUROPEJSKA		DOKUMENT NADZORU	
2	1. Odbiorca <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres, państwo i numer rejestru VAT)</i>	2. Numer rejestracyjny	
		3. Proponowane miejsce i data przywozu	
		4. Organ wystawiający <i>(nazwa, adres, numer telefonu)</i>	
		5. Zgłaszający/przedstawiciel, w zależności od przypadku <i>(nazwa (nazwisko), dokładny adres)</i>	
	Egzemplarz dla właściwego organu	6. Państwo pochodzenia <i>(i kod geonomenklatury)</i>	7. Państwo nadania <i>(i kod geonomenklatury)</i>
8. Ostatni dzień ważności			
2			
9. Opis towarów		10. Kod CN i kategoria	
		11. Ilość w kg (masa netto) lub w dodatkowych jednostkach	
		12. Wartość w euro, CIF granica Unii	
13. Uwagi dodatkowe			
14. Potwierdzenie przez właściwy organ			
Data:			
Podpis:		Pieczęć:	

15. PRZYDZIELENIE		19. Dokument celny (rodzaj i numer) lub numer wyciągu i datę przydzielenia	20. Nazwa, państwo członkowskie, pieczęć i podpis organu przydzielającego
16. Ilość netto (masa netto lub inna jednostka miary z podaniem tej jednostki)			
17. Cyframi	18. Słownie w odniesieniu do przydzielonej ilości		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Dodatkowe karty dołączyć w tym miejscu.

—

ZAŁĄCZNIK III

Uchylone rozporządzenie wraz z jego kolejnymi zmianami

Rozporządzenie Rady (WE) nr 625/2009
(Dz.U. L 185 z 17.7.2009, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 20

Rozporządzenie Rady (WE) nr 427/2003
(Dz.U. L 65 z 8.3.2003, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1985/2003
(Dz.U. L 295 z 13.11.2003, s. 43)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)
nr 37/2014
(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

Tylko załącznik pkt 9

ZAŁĄCZNIK IV

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 625/2009	Rozporządzenie (WE) nr 427/2003	Niniejsze rozporządzenie
art. 1		art. 1
art. 2		art. 2
art. 4		art. 22
art. 5		art. 3
art. 6		art. 4
art. 7		art. 5
art. 8		art. 6
art. 9 ust. 1		art. 7 ust. 1
art. 9 ust. 1a		art. 7 ust. 2
art. 9 ust. 2		art. 7 ust. 3
art. 10		art. 8
art. 11		art. 9
art. 12		art. 10
art. 13		art. 11
art. 14		art. 12
art. 15		art. 13
art. 16		art. 14
art. 17		art. 15
art. 18		art. 16
art. 19		art. 17
art. 19a		art. 18
art. 20		art. 19
	art. 1–14	—
	art. 14a	art. 20
	art. 14b	art. 21
	art. 15–24	—
art. 21		art. 23
art. 22		art. 24
Załącznik I		Załącznik I
Załącznik II		Załącznik II
Załącznik III		Załącznik III
Załącznik IV		Załącznik IV
	Załącznik I	—
	Załącznik II	—